

■ Φορέας ζωῆς καὶ συνέχειας, πνευματικῆς καὶ βιολογικῆς

‘Ο ρόλος τῆς Γυναίκας στὸν Χριστιανισμό καὶ στὸν Χρόνο* Ἐναρμόνιση μετὰ τὸ βάθος τῆς φύσης της

‘Ο Χριστιανισμός ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους πυλῶνες πολιτισμοῦ ποὺ τίμησαν τὴν γυναῖκα ὄχι ἀμφισβητώντας τὶς διαφορὲς τῆς μετὰ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ἀνυψώνοντας τὴν ἰδιαίτερη ἀποστολή της.

Σὲ ἀντίθεση μετὰ κοινωνικὰ ρεύματα ποὺ προσπάθησαν νὰ ἐξισώσουν τὴν γυναῖκα μετὰ τὸν ἄνδρα μέσα ἀπὸ τὴν μίμηση, τὴν ὁμοιομορφία ἢ τὴν κατάργηση τῆς φύσης, ἡ Χριστιανικὴ Παράδοση ἀρνήθηκε νὰ τὴν «ἀνδροποιήσῃ».

Αντιθέτως, τὴν τίμησε μέσα ἀπὸ τὴν μητρότητα, τὴν θυσία, τὴν ἐσωτερικὴ σοφία, τὴν πνευματικὴ της δεκτικότητα. **Ἡ** γυναῖκα δὲν εἶναι «ἴση, ἐπειδὴ κάνει τὰ ἴδια μετὰ τὸν ἄνδρα», ἀλλὰ **πλήρης**, ἐπειδὴ φέρει κάτι ποὺ ὁ ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ: τὴν ἴδια τὴν ζωή.

* * *

Ἡ Παναγία εἶναι τὸ ἀρχέτυπο αὐτῆς τῆς τιμῆς. **Σ**τὸ Πρόσωπό Της, ἡ Ἐκκλησία δὲν τιμᾷ μιὰ *φεμινίστρια*, οὔτε μιὰ *καριερίστα*, οὔτε μιὰ *διανοούμενη* — ἀλλὰ **μιὰ πλήρως δοσμένη γυναῖκα**· μιὰ Μητέρα, μιὰ ὑπάκουη Κόρη τοῦ Θεοῦ, μιὰ «γῆ ποὺ βλάστησε Ζωή».

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν εἶναι *καταπιεστικὴ*· εἶναι *ἐλευθερωτικὴ*: δίνει νόημα σὲ ὅ,τι ἡ φύση ἤδη ἔχει φυτεύσει μέσα στὴν γυναῖκα.

Ἡ μητρότητα δὲν εἶναι ἀπλῶς *κοινωνικὴ* ἢ *ἠθικὴ λειτουργία*. **Εἶναι βιολογικὴ ἀποστολή**, ἐντυπωμένη βαθιὰ στὸ σῶμα, στὶς ὁρμόνες, στὰ κύτταρα, στὸ νευρικὸ σύστημα τῆς γυναίκας.

Τὸ ἀνθρώπινο παιδί γεννιέται σὲ ἀπόλυτη ἐξάρτηση. **Καμία** ἄλλη

μορφή ζωής δὲν ἀπαιτεῖ τόση φροντίδα, τόσο χρόνο ὠρίμανσης καὶ τόσο συναισθηματικὸ δέσιμο.

Ἡ γυναῖκα εἶναι «σχεδιασμένη» γι' αὐτό: νὰ τρέφει, νὰ ἡρεμεῖ, νὰ ὀργανώνει, νὰ διδάσκει, νὰ παραμένει σταθερὴ μέσα στὶς πιὸ ἔντονες ἀπαιτήσεις.

* * *

Ἐπίσης ἐντυπωσιακὸ βιολογικὸ στοιχεῖο εἶναι, ὅτι ἡ γυναῖκα συνεχίζει νὰ συμμετέχει στὴν διαδικασία τῆς «μητρότητας» καὶ μετὰ τὴν ἀναπαραγωγικὴ τῆς ἡλικία — κάτι ποὺ σπάνια συναντᾶται στὸ ζωικὸ βασίλειο.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι μικρῆς σημασίας. **Εἶναι** ἡ βάση τῆς «ὕποθεσης τῆς γιαγιάς» στὴν ἐξελικτικὴ θεωρία: οἱ ἄνθρωπινες κοινότητες ποὺ εἶχαν παροῦσες καὶ ἐνεργεῖς γιαγιάδες, εἶχαν αὐξημένη ἐπιβίωση καὶ ἐπιτυχία τῶν ἀπογόνων. **Ἡ** γιαγιά βοηθοῦσε στὴν ἀνατροφή, στὴν ἐμπειρικὴ ἐκπαίδευση, στὴν ἀποφόρτιση τῆς μητέρας καὶ στὴν δημιουργία διαγενεακῆς σταθερότητας.

Ἡ γυναῖκα, λοιπόν, δὲν εἶναι προορισμένη ἀπλῶς νὰ γεννήσει — ἀλλὰ νὰ συνεχίσει νὰ προσφέρει ζωὴ καὶ μετὰ τὴν γέννα, ὡς φορέας σοφίας καὶ σύνδεσης τῶν γενεῶν.

* * *

Ὡστόσο, στὸν σύγχρονο κόσμο, αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ *μπερδεύτηκε*, καθυστέρησε ἢ σχεδὸν διαγράφηκε, στὸ ὄνομα τῆς «ἐλευθερίας» καὶ τῆς «αὐτοπραγμάτωσης». **Ἡ** γυναῖκα ἐνθαρρύνθηκε νὰ ζήσει σὰν ἄνδρας, νὰ κυνηγήσει ἐπαγγελματικούς στόχους, νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸν γάμο, νὰ «παγώσει» ἢ νὰ καθυστερήσῃ τὴν τεκνοποίηση γιὰ χάρη τῆς *καριέρας*.

Ἡ πρόοδος αὐτὴ δὲν εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἀρνητικὴ — ἔδωσε στὴν γυναῖκα φωνή, δικαιώματα, δύναμη. **Ὅμως** ταυτόχρονα, τὴν ἀποσύνδεσε ἀπὸ τὸν *ἐσωτερικὸ τῆς ρυθμὸ*. Πολλὲς γυναῖκες «ξυπνοῦν» στὰ 38 ἢ 42, ἔχοντας «καταφέρει» πολλὰ, ἀλλὰ νιώθοντας ἓνα κενὸ ποὺ οὔτε ἡ δουλειὰ οὔτε ἡ ἐπιτυχία οὔτε ἡ ἀνεξαρτησία μποροῦν νὰ γεμίσουν.

Σὲ αὐτὸ τὸ θέμα ἡ ἰσορροπία δὲν βρίσκεται στὸ νὰ ἐπιλέξει κανεὶς «καριέρα ἢ μητρότητα», ἀλλὰ στὸ νὰ ὀργανώσει τὴν ζωὴ μὲ προτεραιότητα, πρόγνωση καὶ σοφία. **Ἡ** τεκνοποίηση ἔχει χρονικὰ ὅρια. **Ἡ καριέρα** μπορεῖ νὰ προσαρμοστεῖ, νὰ ἀλλάξῃ μορφή, νὰ συνεχιστεῖ σὲ φάσεις.

Ἡ σοφὴ γυναῖκα δὲν περιμένει νὰ εἶναι «τέλειες οἱ συνθήκες», γιατί καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ δὲν θὰ συμβεῖ ποτέ. **Ξέρει** νὰ ἱεραρχεῖ. **Ξέρει** νὰ βλέπει μακριά. **Καὶ** ξέρει, ὅτι τὸ παιδί τῆς εἶναι *ἐπένδυση αἰώνια*, ὄχι ἐμπόδιο προσωρινό.

Απαραίτητος σὲ αὐτὴ τὴν ἰσορροπία εἶναι καὶ ὁ σωστὸς σύντροφος: ὄχι ἓνας ἄνδρας ποὺ ἀπλῶς ἀγαπᾷ ἐρωτικά, ἀλλὰ ἓνας ἄνδρας ποὺ μπορεῖ νὰ «κουβαλήσει» μαζί της τὴν ζωή, νὰ σταθεῖ, νὰ προστατεύσει, νὰ συμβάλει στὴν κοινὴ ἀποστολή. **Ο**ἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν οἰκογένεια μὲ ἓναν τέτοιο ἄνδρα δὲν «χάνουν» τὴν ζωὴ τους στὴν μητρότητα — τὴν βρίσκουν.

* * *

Ὁ Χριστιανισμός, τελικά, δὲν ζητᾷ ἀπὸ τὴν γυναῖκα νὰ ἐπιστρέψει στὸ παρελθόν. **Δ**ὲν τῆς λέει νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸν νοῦ ἢ τὴν δημιουργικότητά της. **Α**λλὰ τῆς προτείνει ἓναν δρόμο ποὺ εἶναι ἑναρμονισμένος μὲ τὸ βάθος τῆς φύσης της.

Δὲν τὴν πιέζει μὲ *δογματισμούς*, ἀλλὰ τῆς ἐμπιστεύεται μιὰ σοφία αἰώνων, σμιλευμένη μέσα στὴν πραγματικὴ ζωή. **Α**ὐτὴ ἡ σοφία βλέπει τὴν γυναῖκα ὄχι ὡς *ἐργαλεῖο ἰσότητος*, ἀλλὰ ὡς **φορέα ζωῆς καὶ συνέχειας, πνευματικῆς καὶ βιολογικῆς**. **Δ**ὲν τὴν περιορίζει σὲ *ρόλους* — ἀλλὰ τὴν ἀποκαθιστᾷ μέσα στὴν μοναδικότητά της.

Ἡ μητρότητα δὲν εἶναι ἓνας *ρόλος* ποὺ «πρέπει» νὰ παίξει ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ εἶναι καλὴ. **Ε**ἶναι μιὰ φυσικὴ πρόσκληση πού, ὅταν ἀπαντηθεῖ μὲ ἀγάπη καὶ ἐτοιμότητα, τὴν ὀλοκληρώνει — ὄχι γιὰ τὴν λείπει κάτι, ἀλλὰ γιὰ τὴν χαρίζεται τὸ πᾶν.

(*) **Βλ.** <https://www.pemptousia.gr/2025/08/o-rolos-tis-gynaikas-ston-christianismo-kai-ston-chrono/>. **Τ**οῦ Πέτρου Δ. Δαμιανοῦ, Δρ. Φιλοσοφίας – Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ ΕΜΠ. • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.